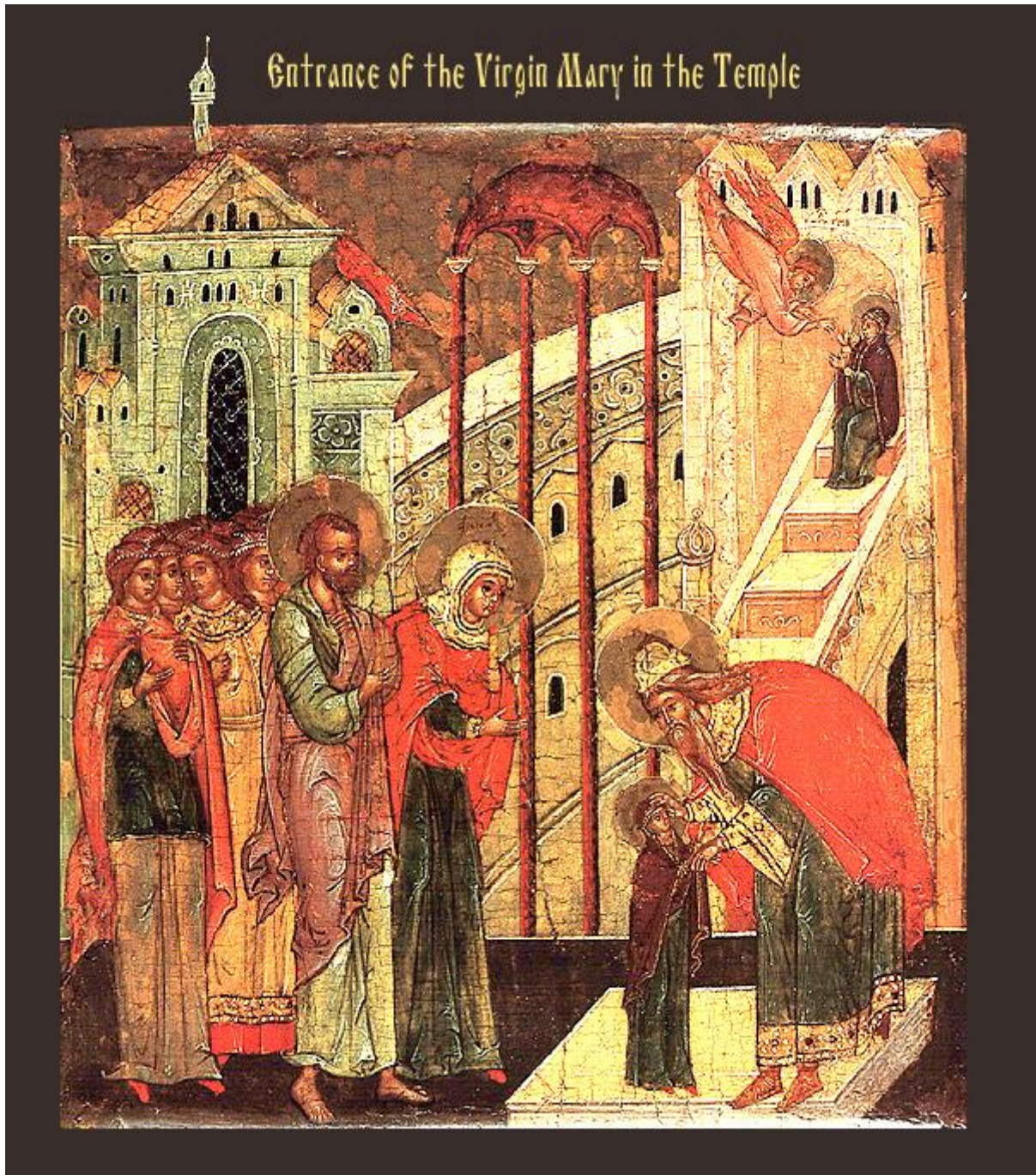

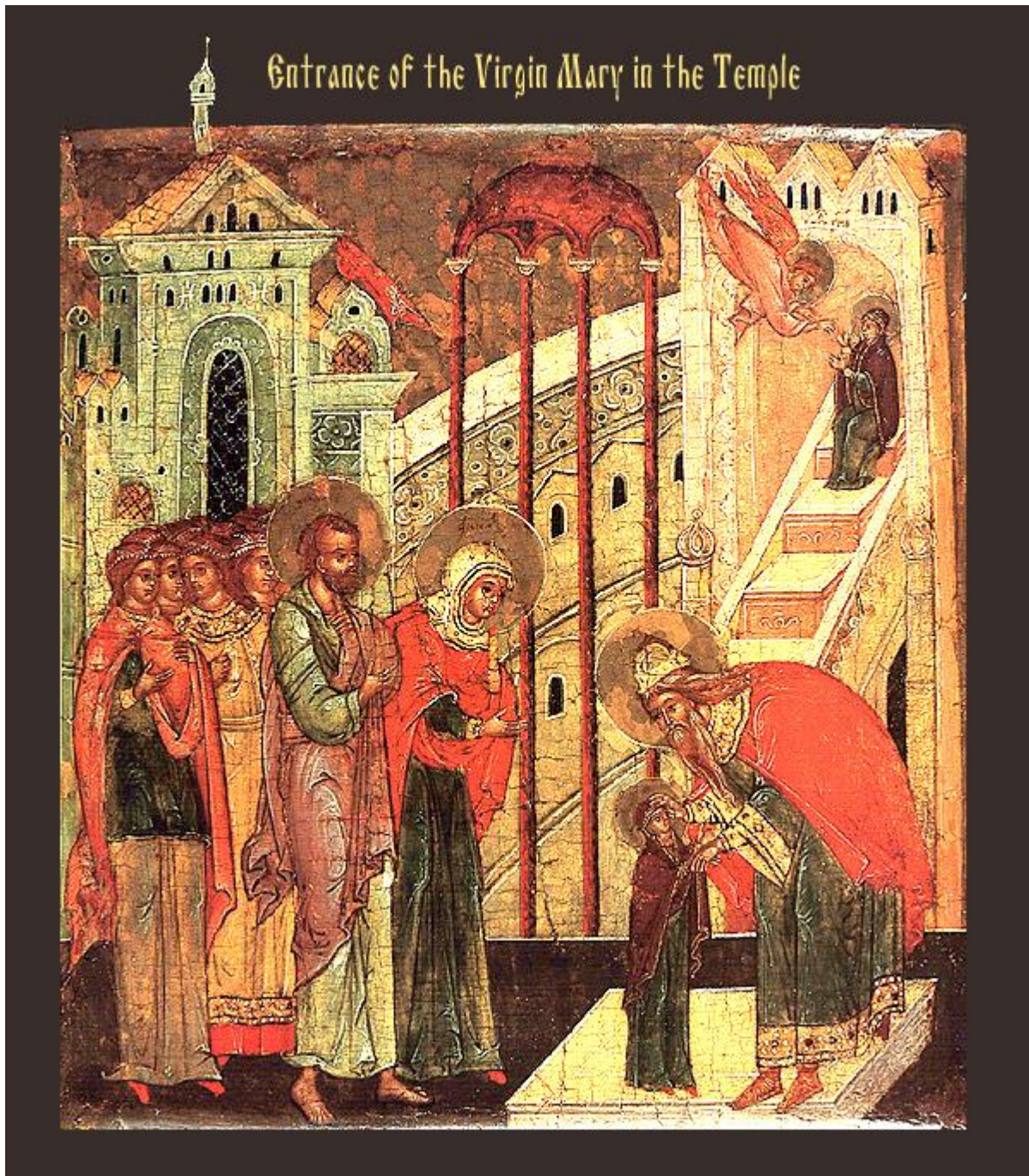
Η Ζωή της Παναγίας (Τσαγκάρης Παναγιώτης, Θεολόγος)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Στο χώρο του σύμπαντος το φαινόμενο της έκλειψης του ηλίου είναι κάτι που συχνά συμβαίνει. Στο χώρο της χριστιανικής πίστης όμως, υπάρχει ένας ήλιος που δεν γνωρίζει έκλειψη εις τον αιώνα. Είναι ο Ήλιος της Δικαιοσύνης, ο Χριστός!

Μαζί του λάμπει στους αιώνες και ο ήλιος της Παναγίας μητέρας Του. Και δεν μπορεί να μην είναι ήλιος, η Παναγία μητέρα του Θεού, «η μετά Θεόν Θεός», κατά τον άγιο Γρηγόριο το Θεολόγο, καθώς είναι εκείνη που δέχθηκε μέσα της, εκύησε, εγέννησε, γαλακτοτρόφησε και ανέθρεψε το νοητό Ήλιο της Δικαιοσύνης.

Η Θεοτόκος είναι ήλιος αγνείας, παρθενίας, υπακοής, υπομονής, σιωπής, αγάπης, πίστης, σεμνότητας, καθαρότητας, διακριτικότητας, σωματικής και ψυχικής ωραιότητας. Ήλιος καλοκαιρινός, δεκαπενταγουσιτιάτικος, που λαμπρύνει το στερέωμα του ουρανού και αποτελεί καύχημα και κόσμημα των χριστιανών.

Ας δούμε σύντομα τη μοναδική ζωή αυτής της μοναδικής γυναίκας.

Κατά το λεγόμενο, «πρωτευαγγέλιο» του Ιακώβου του αδελφοθέου, ο ιερέας Ματθάν (23ος απόγονός του Δαβίδ, κατά τον γενεαλογικό πίνακα του Ευαγγελιστή Ματθαίου), παντρεύτηκε τη Μαρία και μαζί απέκτησαν τον Ιακώβ, τον πατέρα του Ιωσήφ, του μνήστορος της Παναγίας, και τρεις κόρες:

τη Μαρία, η οποία γέννησε τη Σαλώμη τη μαία,

τη Σοβή, η οποία γέννησε την Ελισάβετ, τη μητέρα του Ιωάννη του Προδρόμου και την Άννα, η οποία γέννησε τη Μαρία, τη μητέρα του Χριστού.

Η Άννα (η μνήμη της τιμάται στις 25 Ιουλίου), παντρεύτηκε σε ηλικία 20 ετών, τον τριαντάχρονο τότε Ιωακείμ (η μνήμη του τιμάται στις 9 Σεπτεμβρίου μαζί με την σύζυγό του Άννα), ο οποίος καταγόταν απ τή γενιά του Δαβίδ, όπως κι εκείνη. Όμως πέρασαν 40 χρόνια έγγαμου βίου και ο Ιωακείμ και η Άννα δεν είχαν αποκτήσει παιδί. Η ατεκνία στην εποχή τους ήταν μεγάλη ντροπή. Αλλά αυτή τη ντροπή την έφερναν πάνω τους και οι δύο τους αγόγγυστα κι αδιαμαρτύρητα απέναντι στο Θεό. Υπέμεναν το θέλημά Του, Τον θερμοπαρακαλούσαν, πίστευαν με απλοϊκή και πηγαία πίστη στην παντοδυναμία Του και περίμεναν...

Απέναντι στη τόση πίστη, υπομονή και προσευχή ο Θεός απάντησε με πολλαπλά μεγάλα θαύματα. Στέλνει τον άγγελό Του και λύει την ατεκνία της Άννας (9 Δεκεμβρίου). Και η γρια και στείρα Άννα, ως άλλη Σάρα, θα μείνει έγκυος και στα 60 της χρόνια θα γεννήσει και θ' αποκτήσει (8 Σεπτεμβρίου, ημέρα Δευτέρα του έτους 15 π.Χ.) κόρη. Και τι κόρη(!) τη Μαρία, τη μετέπειτα Παναγία Δέσποινα.

Της έδωσαν τ' όνομα της γιαγιάς της, όμως το καθένα από τα πέντε γράμματα του ονόματός της παραπέμπει και σε ένα γυναικείο πρόσωπο της Παλαιάς Διαθήκης το οποίο διακρίθηκε για μία τουλάχιστον αρετή:

η Μ-αριάμ, για την αγνότητά της,

η Α-βιγαία (=πηγή χαράς), για την ταπείνωση & τη σωφροσύνη της,

η Ρ-αχήλ (=αμνάδα), για την ομορφιά της,

η Ι-ουδήθ, για την ανδρειοφροσύνη & την πίστη της,

η Α-ννα (=Θεία Χάρη), για την υπομονή της.

Έτσι το όνομα Μαρία περιγράφει και τα χαρίσματα της Παναγίας.

Στο δώρο αυτό του Θεού οι ευσεβείς γονείς της Μαρίας, απαντούν με αντίδωρο.

Προσφέρουν στο Θεό εκείνο που τους πρόσφερε. Φέρνουν στο ναό και αφιερώνουν στο Θεό την τρίχρονη(!) κορούλα τους.

Μεγάλη η καρδιά τους – Μεγάλη η απόφασή τους – Μεγάλη η πίστη τους.

Ας τους θαυμάσουμε και ας τους μοιάσουμε.

Το τρίχρονο κοριτσάκι τρέχοντας ανέβηκε τα σκαλοπάτια του ναού κι έπεσε στην αγκαλιά του αγίου αρχιερέα Ζαχαρία. Εκείνος προφανώς, γνωρίζοντας ποιό είναι το θέλημα του Θεού γι αυτό το παιδί, γεμάτος χαρά, αφού πρώτα πείθει τον λαό για το σωστό της παράδοξης απόφασής του, οδηγεί (21 Νοεμβρίου) τη μικρή κόρη στα «Άγια των Αγίων» του ναού (!!!), εκεί δηλαδή που μόνο ο αρχιερέας έμπαινε κι αυτός μια φορά το χρόνο. Εκεί φυλάσσονταν από τους ισραηλίτες τα ιερότερα των κειμηλίων τους, η κιβωτός της Διαθήκης που περιείχε τις πλάκες με τις δέκα εντολές, η ράβδος του Ααρών και το δοχείο με το μάννα.

Εκεί θα παραμείνει επί 12 συναπτά έτη η πιο αγνή ψυχή από την αρχή του κόσμου, η μικρή Μαρία, ζωντας με νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, υπακοή και τρεφόμενη από αγγελικά χέρια, καθώς εκείνη έμελλε να αναδειχθεί μεγαλύτερη κι από τα «Άγια των Αγίων» και να γίνει η νέα κιβωτός που μέσα της θα στέγαζε τον Λόγο του Θεού.

Στα εννέα της χρόνια θα γνωρίσει την πίκρα της ορφάνιας, καθώς θα στερηθεί και τους δυό αγαπημένους γονείς της. Έτσι οι ιερείς του ναού και οι συγγενείς της, όταν πλέον ήρθε η ώρα (σε ηλικία 15 ετών) να αφήσει το ναό και να βγει έξω στον κόσμο, αποφασίζουν να μην την αφήσουν μόνη εκτεθειμένη στους κινδύνους της ζωής, αλλά να την προστατεύσουν.

Την θέτουν υπό την προστασία του Ιωσήφ, ενός μακρινού συγγενή της (όπως είδαμε ανωτέρω), του οποίου η γυναίκα είχε πεθάνει και του είχε ήδη αφήσει 7 παιδιά, 4 αγόρια και 3 κορίτσια (τα οποία αργότερα θα θεωρηθούν από τον κόσμο και σύμφωνα με το νόμο της εποχής, ως αδέρφια του Ιησού Χριστού). Η απόφασή τους αυτή επικυρώθηκε με θαυμαστό τρόπο, καθώς κατά την εκλογή του Ιωσήφ ως μνηστήρα της Μαρίας, ένα περιστέρι βγήκε από τη ράβδο του και πέταξε πάνω από το κεφάλι του.

Ο Ιωσήφ παρέλαβε τη 16χρονη Μαρία, παρά τους δισταγμούς που είχε, επειδή ήταν χήρος με παιδιά και μεγάλος σε ηλικία (75 ετών).

Η Μαρία δεν πρόλαβε να κλείσει χρόνο στη νέα της ζωή κι ένα ανοιξιάτικο κυριακάτικο απόγευμα στις 25 του Μαρτιού, ενώ με το νου και την καρδιά της ήταν προσηλωμένη στην νοερά προσευχή, με τα χείλη σιγόψελνε ύμνους στο Θεό

και με τα χέρια χρυσοκένταγε το νέο «καταπέτασμα» του ναού, άκουσε από τ' Ἀρχαγγελικὰ του Γαβριήλ τα χείλη, την εκπλήρωση του «πρωτευαγγελίου». «Χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία!. Ο Κύριος μετά σου». Ἦρθε το πλήρωμα του χρόνου για να συμβεί το ποθούμενο, καθώς αγιωτέρα και καθαροτέρα ψυχή δεν υπήρξε μέχρι τότε, ούτε θα υπάρξει σαν αυτή της Παναγίας. «Μη φοβάσαι, Μαρία, θα γεννήσεις το Γιο του Υψίστου. Πνεύμα Ἅγιο θα σε επισκιάσει». Και η απάντησή της που ακολούθησε τους πρώτους ανθρώπινους δισταγμούς της: «Ἰδού, η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Η σωτήρια απάντηση που περίμενε όλος ο κόσμος, δόθηκε.

Η Μαρία έγγυος (και μάλιστα χωρίς να την αγγίξει άνδρας!!!). Δεν το χωράει ο νους του δίκαιου Ιωσήφ. Ὅμως Ἄγγελος Κυρίου θα τον ενημερώσει για τα συμβάντα και έτσι εκείνος, μπροστά στα μάτια του κόσμου θα πάρει την ευθύνη και θα καλύψει την Παρθένο.

Η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ θα γίνει μάνα όντας παρθένος. Παρθένος πριν, κατά και μετά τον τοκετό. Αυτή είναι η πίστη της Εκκλησίας. Γι αυτό και στις εικόνες της αγιογραφείται με τρία αστέρια (δυό στους ώμους και ένα στο μέτωπο) πάνω στην εσθήτα της και υμνολογείται ως «Νύμφη ανύμφευτη».

Το γεγονός αυτό βέβαια, δεν μπορεί να το χωρέσει ο νους όχι μόνο του Ιωσήφ, μα και κάθε ανθρώπου. Κι όμως η εξαδέλφη της Μαρίας η Ελισάβετ, φωτιζόμενη από το πνεύμα του Θεού, θα το πει: «ήρθε σε μένα η μήτηρ του Κυρίου μου» και το βρέφος που είχε στην κοιλιά της θα σκιρτήσει με την παρουσία της Παρθένου Μαρίας.

Ακολουθεί το ταξίδι προς την Βηθλεέμ τη γενέτειρα του Ιωσήφ, για να απογραφούν εκεί ο ίδιος και η Μαρία, σύμφωνα με την διαταγή του αυτοκράτορα Οκταβιανού Αυγούστου.

«Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικτε πάσιν η Εδέμ».

Σ αυτό το άσημο χωριό που βρίσκεται 10 χιλιόμετρα μακριά από την Ιερουσαλήμ θα γεννήσει η Παρθένος σ' έναν στάβλο και θα εναποθέσει σ' ένα παχνί τον κτίσαντα τον κόσμο όλον.

Ο Εμμανουήλ (=ο Θεός είναι μαζί μας) είναι εδώ κι η μάνα του κρυφά Τον καμαρώνει, καθώς απλοϊκά τσομπανόπουλα Τον προσκυνούνε, άγγελοι Τον υμνούνε, άδολα ζώα Τον ζεσταίνουν με τα χνώτα τους, μάγοι (σπουδαγμένοι πανεπιστήμονες του καιρού τους) Τον χρυσώνουν.

Στις 8 μέρες ακολουθεί η περιτομή και η ονοματοδοσία του νεαρού αγοριού.

Ιησούς θάναι τ ὄνομά Του.

Στις 40 μέρες οι ευλογημένοι γονείς του Ιησού, ακολουθώντας την παράδοση και το νόμο του Μωυσή, θα φέρουν το παιδί στο ναό, για να πάρουν όλοι μαζί την ευλογία του Θεού και να συνεχίσουν έτσι οι γονείς με δύναμη και φρόνηση, την ανατροφή του παιδιού τους.

Θα ακολουθήσει η φυγή της αγίας οικογένειας στην Αίγυπτο, κατόπιν αγγελικής προτροπής, για να γλιτώσει ο μικρός Ιησούς από το φονικό μαχαίρι του Ηρώδη. Αγόγγυστα και με χαρά η Μαρία θα υποφέρει τον ξεριζωμό από το σπίτι και τον ξενιτεμό προς χάριν του παιδιού της.

Δεν θα αργήσει όμως να έλθει και η ποθητή μέρα της επιστροφής στην πατρίδα και η εγκατάσταση της ιερής οικογένειας στη Γαλιλαία.

Την Παναγία θα την ξανασυναντήσουμε στα ευαγγέλια. Θα ψάχνει εναγωνίως το δωδεκάχρονο πια αγόρι της, που Το είχε χάσει, κατά την επιστροφή της οικογένειας από το ναό των Ιεροσολύμων, όπου είχαν πάει για την εορτή του Πάσχα. Άραγε μέσα σε τι αγωνία θα ζούσε η αγία της ψυχή εκείνες τις τρεις ημέρες που πέρασαν, προτού βρει τον Ιησού να διδάσκει στο σπίτι του πατέρα Του, τους σοφούς αρχιερείς του ναού;

Τη λαχτάρα που της έδωσε τότε ο Γιος της, θα της την ξεπληρώσει όταν πια τριαντάχρονος θ αρχίσει το δημόσιο έργο Του.

Για χάρη της μητέρας Του τότε θα κάνει το πρώτο θαύμα Του, αν και ήταν παράκαιρο όπως της είπε. Εντούτοις, θα κάνει το νερό κρασί στον εν Κανά γάμο για να συνεχισθεί το γλέντι και η χαρά των παρευρισκομένων σ αυτό το γιορτάσι, διότι... Εκείνη Του το ζήτησε!

Σε κάποια άλλη στιγμή όμως, όταν Τον αναζητούσαν η μητέρα του και τ αδέρφια Του, θα πει πως μητέρα μου κι αδέρφια μου είναι εκείνοι που εφαρμόζουν το θέλημα του Θεού.

Οι καλοθελητές θα σχολιάσουν πως πλήγωσε μ αυτά τα λόγια, τη μητέρα Του.

Λέτε, αλήθεια, να αδιαφορούσε τόσο πολύ για Εκείνη ο Κύριος;

Ποιός; Εκείνος, ο οποίος, όταν ήταν καρφωμένος πάνω στο Σταυρό, και φρικτά υπέφερε, εντούτοις νοιάστηκε για κείνη, για να μην μείνει μόνη και απροστάτευτη μετά το θάνατό Του και την έθεσε υπό την προστασία του αγαπημένου Του μαθητή, του Ιωάννη.

Κι Εκείνη λέτε να μη γνώριζε τη σημασία των παραπάνω λόγων του παιδιού της, όταν ήταν:

Εκείνη που Τον γέννησε και Τον ανέθρεψε;

Εκείνη που Τον παράστεκε σ' όλες τις περιόδους Του;

Εκείνη που στο Γολγοθά επάνω και κάτω απ' τὸ Σταυρό του παιδιού της ανήμπορη και μόνη παρακολουθεί τα φρικτά γενόμενα που σαν κοφτερό λεπίδι σχίζουν τα σωθικά της; «Σφαγὴν Σου την ἀδικὸν Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα..» (ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ ἅγιος Συμεὼν ὅταν κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴ του Κυρίου στο ναὸ εἶχε πει: «Και σου δε αὐτῆς τὴν ψυχὴ διελεύσεται ρομφαία» (Λουκ. 2, 35).

Εκείνη που κατὰ τὴν αποκαθήλωση ἔλουσε με τὰ δάκρυά της, μύρωσε και νεκροπρεπῶς ενταφίασε τὸ πανάγιο σῶμα του Γιου της;

Εκείνη που πρωτοτίμησε ὁ Γιος της με τὴν ἀναστημένη παρουσία Του;

Εκείνη που μπροστὰ στα μάτια της Γιος της και Σωτῆρας του κόσμου, ἀναλήφθηκε στους οὐρανοὺς;

Εκείνη που κατὰ τὴν ἡμέρα της Πεντηκοστῆς ἔλαβε στο υπερώο της Ἱερουσαλήμ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μαζί με τους Ἀποστόλους;

Εκείνη που ξεκίνησε μετὰ ἀπὸ τὸν κλῆρο που της ἔλαχε, νὰ πάει νὰ κηρύξει τὸ Γιο της στὴν Ἰβηρία;

Ἀλλὰ τελικά, τὸ θέλημα του Γιου της ἦταν νὰ βρεθεῖ στὴ χερσόνησο του Ἄθωνα και αὐτὸς ὁ εὐλογημένος τόπος νὰ της παραχωρηθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, ἀπὸ τότε και ἕως τὰ τέλη των αἰώνων ὡς περιβόλι δικό της.

Ἡ Παναγία γνώριζε ἀπὸ τὴν ὥρα του Ευαγγελισμοῦ της ὅλα τὰ μελλούμενα, ἀλλὰ «διετῆρει πάντα τὰ ρήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 8' 51).

Μια συνεχῆς σιωπὴ, προσευχὴ, διακριτικὴ υπομονὴ και ταπείνωση, ἦταν ἡ ζωὴ της.

Κι ἔτσι συνέχισε νὰ πολιτεύεται και μετὰ τὴν Ἀνάληψη του Γιου της στους οὐρανοὺς.

«Ξενυχτούσε στην προσευχή. Και δεν προσευχόταν όρθια η γονατιστή. Χρωμάτιζε την προσευχή της με τις επίμονες γονυκλισίες (=μετάνοιες). Έκανε τόσες πολλές μετάνοιες, ώστε στα αγία γόνατά της σχηματίστηκαν «κόμποι» (όπως της γίδας). Το δε μάρμαρο που ακουμπούσαν τα γόνατά της ...βαθούλωσε!!!

Μετά την ολονύκτια προσευχή της, ξάπλωνε για λίγο, έχοντας σα στρώμα μία πέτρα.

Η δε προσευχή της (και τι προσευχή!) έκανε θαύματα! (Η Παναγία προσευχόταν!) Θεράπευε άρρωστους, έβγαζε δαιμόνια κ.λ.π.

Όμως η φιλεύσπλαχνος Παρθένος δεν είχε περιορισθεί μόνο στην προσευχή, αλλ είχε ανοιχθεί και προς τον κόσμο. Δεν επικοινωνούσε μονό με το Θεό, αλλά και με τον κόσμο. Τη νύχτα δηλαδή την είχε αφιερώσει στην επικοινωνία της με το Θεό και την ημέρα στην επικοινωνία της με το συνάνθρωπο.

* Υποδεχόταν τους ξένους με πλατιά καρδιά. Και τους περιποιούνταν.

* Έκανε ελεημοσύνες.

* Έτρεχε στα ορφανά, στις χήρες, στους καταπονημένους, στους θλιβομένους.

Η μεγάλη της ευσπλαχνία ράγιζε και τις πέτρινες ψυχές.»

Όσπου ήρθε η ώρα σε ηλικία άγνωστη σε μας (άλλοι λένε 59 ετών και άλλοι 74, κάτι, που είναι ίσως και το πιθανότερο), να πάει να συμβασιλεύσει στους ουρανούς μαζί με τον Γιο της «πεποικιλμένη τη Θεία δόξη».

Ο Άγγελος Γαβριήλ της φέρνει την είδηση της αναχώρησής της μετά τρεις ημέρες στους ουρανούς, προσφέροντάς της ένα κλαδί φοίνικα που είναι σύμβολο αθανασίας.

Στο διάστημα των τριών ημερών, έκανε όλες τις απαραίτητες ετοιμασίες που επιβάλλεται να γίνουν γι αυτό το ταξίδι.

Προσευχήθηκε στο αγαπημένο της όρος των Ελαιών κι εκεί τα δέντρα έκλιναν τις κορφές τους για να την προσκυνήσουν, να την τιμήσουν και να την αποχαιρετήσουν.

Μα τα θαυμάσια του Θεού δεν έχουν τελειωμό. Οι Απόστολοι είχαν διασκορπιστεί στα πέρατα της γης για να κηρύξουν «Ιησούν Χριστόν και τούτον εσταυρωμένον».

Την ημέρα της κοιμήσεως της Θεοτόκου όμως, σύννεφα τους άρπαξαν και τους μετέφεραν «Γεθσημανή τω χωρίω», στο σπίτι της Παναγίας. Παρόντες εκεί και ο Απόστολος των εθνών Παύλος και ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και ο Ιερόθεος, πρώτος επίσκοπος Αθηνών. Δεν μπορούσαν ν αφήσουν μόνη της τη μητέρα του Θεού σ αυτές τις τελευταίες επίγειες στιγμές της.

Κι Εκείνη τους μιλάει, τους νουθετεί, τους καθοδηγεί και τους παρηγορεί, με την απaráμιλλη γλυκύτητα που την διακρίνει πάντα. Και όταν ήρθε η ώρα (9 το πρωί της 15ης Αυγούστου), παρέδωσε το πνεύμα της στα χέρια του ίδιου του Γιου της, ο Οποίος τότε εκπλήρωσε και την επιθυμία της, να δει από κοντά τους τόπους όπου πήγε Εκείνος για να ελευθερώσει τους Προπάτορες, αλλά να δει και τους βασάνους των αμαρτωλών στην κόλαση.

Όταν λοιπόν, ο Αρχάγγελος Γαβριήλ πήγε την ψυχή της στον χώρο εκείνο, τόσο συγκλονίσθηκε η Θεοτόκος από το φοβερό θέαμα των βασανισμένων στην κόλαση που παρακάλεσε τον Γιο της γι αυτούς τους δυστυχείς. Και Εκείνος για το δικό της χατήρι κάθε χρόνο και για πενήντα ημέρες (από το Πάσχα μέχρι την Πεντηκοστή), απελευθερώνει τους κολασμένους από τα δεσμά της κόλασης.

Όταν η Παναγία άφησε την τελευταία γήινη πνοή της, ο Πέτρος πρώτος της ψάλλει επιτάφια εγκώμια και οι υπόλοιποι Απόστολοι σηκώνουν το νεκροκρέββατό της και προχωρούνε προς το μνήμα για να ενταφιάσουν το πανάγιο σκήνος της. Όμως οι πάγκακοι Ιουδαίοι δεν σέβονται ούτε αυτή την ιερή για κάθε άνθρωπο στιγμή. Ένας απ αυτούς μάλιστα, ο Ιεφονίας έπιασε το νεκροκρέββατο της Παναγίας με σκοπό να το ανατρέψει. Παρευθύς του κόβονται, από άορατο σπαθί, τα βέβηλα χέρια του. «Μητέρα του Κυρίου και Θεού μου συγχώρα με» φωνάζει. Και αμέσως επανασυγκολούνται τα κομμένα μέλη του σώματός του. Άλλοι από τον ιουδαϊκό όχλο που ακολουθούσε οργισμένος και με σκοπό να επιτεθεί στη νεκρική πομπή, τυφλώνονται. Όσοι απ αυτούς πίστεψαν στο Χριστό και την μητέρα Του, θα βρουν το φως τους, όταν ο θεραπευμένος πλέον Ιεφονίας, παίρνει από τα χέρια του Πέτρου το φοίνικα που είχε δώσει ο Γαβριήλ στην Παναγία και τους ακουμπάει στα μάτια.

Όμως και πάλι κατά θεία ευδοκία, «εις εκ των δώδεκα», ο Θωμάς, απουσιάζει από τα γενόμενα. Αρπάζεται από σύννεφο, μόλις την τρίτη ημέρα από την κοίμησή της και μεταφέρεται στη Γεθσημανή. Εκεί βλέπει την Παναγία να ανεβαίνει σύσσωμη στους ουρανούς και να του δίνει, ως ιερό ενθύμιό της, την αγία ζώνη της, η οποία σήμερα φυλάσσεται ως θησαυρός πολυτιμότητας στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου του Αγίου Όρους. Συναντά, λοιπόν, ο Θωμάς τους υπόλοιπους Αποστόλους, οι οποίοι επί τρεις ημέρες δεν έφυγαν πάνω από τον τάφο της Παναγίας, και τους θερμοπαρακαλεί να ανοίξουν τον τάφο της, να την δει και να την αποχαιρετήσει κι

αυτός. Και ω του παραδόξου θαύματος, όταν άνοιξαν τον τάφο διαπίστωσαν ότι αυτός ήταν άδειος από το πανάχραντο σώμα της Θεοτόκου. Στον τάφο μέσα είχε μείνει μόνο το σεντόνι με το οποίο τύλιξαν κατά τον ενταφιασμό το νεκρό σώμα της. Η Παναγία μετέστη σωματικώς στους ουρανούς. Δεν ανέστη απλώς εκ του τάφου, όπως ο Κύριος, αλλά και μετέβη ταυτόχρονα ολόσωμη στους ουρανούς, όπως την είδε ο Θωμάς. Έτσι θα τη δούνε, μετά από λίγες ημέρες, όλοι οι μαθητές να τους χαιρετά και να τους διαβεβαιώνει: «Χαίρετε, ότι μεθ ήμῶν ειμί πάσας τας ημέρας», κι εκείνοι θα αναφωνούν: «Παναγία Θεοτόκε, βοήθει ημίν».

Δεν έχουμε λοιπόν, μόνο ανάσταση, την πρώτη που ενεργεί ο αναστημένος Χριστός και αυτή προς χάρη της μητέρας Του, αλλά και ανάληψη συνάμα, της Θεοτόκου στους ουρανούς. Γι αυτό και εορτάζουμε το μικρό Πάσχα του καλοκαιριού, τον Δεκαπενταύγουστο, όχι τον θάνατο, αλλά την Κοίμηση της Θεοτόκου.

«Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα τα σα Θεοτόκε μυστήρια».

Έτσι τίμησε ο Χριστός την μητέρα Του.

Η Αγία Ελένη για να τιμήσει την Υπερδεδοξασμένη Θεομήτορα, έχτισε ναό που υπάρχει και σήμερα επάνω στον τάφο της (που βρίσκεται στη Γεθσημανή και όχι όπως λένε οι δυτικοί στη θέση «Καπουλή Παναγιά», λίγο πιο πέρα από την Έφεσο).

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς για να τιμήσει την Πάναγνη μορφή της, «ιστόρησε» πάνω από 70 εικόνες της Παναγίας. Την πρώτη εικόνα της Παναγίας που έφτιαξε, την έφερε στην Κυρία Θεοτόκο κι εκείνη την ευλόγησε. Σύμφωνα με την παράδοση, εικόνες της Παναγίας που έχει φτιάξει ο Ευαγγελιστής Λουκάς είναι η Μεγαλοσπηλιώτισσα στα Καλάβρυτα, η Παναγία Σουμελά στη Βέροια, η Κυκκώτισσα στην Κύπρο, η Ελεούσα στη Βίλνα της Ρωσίας και η Προυσιώτισσα στην Ευρυτανία.

Οι Απόστολοι Πέτρος και Ιωάννης πάλι, σύμφωνα με την παράδοση, όταν ακόμη ήταν εν ζωή η Υπεραγία Θεοτόκος, για να την τιμήσουν, έχτισαν, στην περιοχή Λύδδα της Παλαιστίνης, την πρώτη εκκλησία που ήταν αφιερωμένη στο όνομά της, την οποία μάλιστα η ίδια η Παναγία εγκαινίασε με την παρουσία της.

Οι χριστιανοί για να τιμήσουν την Κεχαριτωμένη, την έχουν κοσμήσει με πάμπολλα επίθετα και χαρακτηρισμούς και της έχουν δώσει πλήθος ονομάτων.

Οι Έλληνες για να τιμήσουν τη Μητέρα του Θεού, από τους 8.000 περίπου ενοριακούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, έχουν αφιερώσει στην μνήμη της τους 2.000. Το ίδιο συμβαίνει και με τα περισσότερα μοναστήρια μας. Επίσης, τ

άγιασμένο όνομά της τόχουν δώσει σε αγαπημένα πρόσωπά τους, σε νησιά, όρη, χωριά κλπ.

Εμείς άραγε, με ποιό τρόπο, θα τιμήσουμε τη μάνα μας, γιατί είναι και δική μας μάνα, αφού ο Κύριος είναι αδελφός μας;

Εμείς άραγε, με ποιό τρόπο θα τιμήσουμε αυτόν τον Ατίμητο Θησαυρό της πίστης μας, που αν και μετέστη εκ της γης, «τον κόσμο ου κατέλιπε» και σκέπει και φρουρεί πάντας όσους ευλαβώς προστρέχουν στην χάρη της;

Η Παναγία δεν απαιτεί τίποτε, ενώ δέχεται τα πάντα. Δεν επιδιώκει τίποτε και κατέχει τα πάντα. (π. Αλέξ. Σμέμαν)

Δεν ήρθε για να μας διδάξει, ούτε ν άποδείξει τίποτε. Η παρουσία της όμως και μόνο, με το φως και την χαρά της, απομακρύνει το άγχος των φανταστικών μας προβλημάτων. (π. Αλέξ. Σμέμαν)

Όταν ο Μέγας Ναπολέων μπήκε νικητής στο Λουξεμβούργο, οι κάτοικοι έτρεξαν να του παραδώσουν τα κλειδιά της πόλεως που τα είχαν φυλάξει στα χέρια ενός αγάλματος της Παναγίας.

- Αφήσατέ τα στα χέρια της Παναγίας, είπε εκείνος, γιατί ο,τι φυλάει η Παναγία είναι καλά φυλαγμένο.

Ο Μέγας Αλέξανδρος είπε κάποτε. Ένα δάκρυ της μητέρας μου αθώωσε πολλούς. Αλήθεια πόσους έχουν αθώψει τα δάκρυα και η μεσιτεία της Μεγάλης Μάνας μας της Παναγίας!

Η αγιότητα σε μια ψυχή αυξάνει όσο πιο πολύ αυξάνει η ευλάβειά της προς την Παναγία.

Αδύνατον να χάσει την ψυχή του εκείνος που τιμά την Παναγία.

Πηγή: agiazoni.gr